

דף כה.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"א הי"ט

קִמֵץ מִנְחָה שֶׁנִּטְמָא י וְהִקְטִירוּ. הֲצִיץ מִרְצָה שֶׁנֶּאֱמַר
'וְנִשָּׂא אֶהְרֵן'. יֵצֵא הַקִּמֵץ חוּץ לְעֶזְרָה וְהִכְנִיסוּ וְהִקְטִירוּ
אֵין הֲצִיץ מִרְצָה. שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל הַטְּמֵא וְאִינוּ מִרְצָה
עַל הַיּוֹצֵא:

הרמב"ם הל' מעילה פי"ג הי"ט

וְכֵן קִמֵץ שֶׁיֵּצֵא לַחוּץ אוֹ לֶן וְחָזַר וְהִקְטִירוּ מוֹעֲלִין
בְּשִׁירִים שֶׁהָרִי לֹא הָיָה שָׁם שְׁעַת הַתֵּר. אֲבָל אִם נִטְמָא
הַקִּמֵץ וְהִקְטִירוּ אֵין מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל

ד. כסף משנה: קומץ מנחה שנטמא וכו' יצא הקומץ חוץ לעזרה וכו'. משנה בפרק הקומץ רבה (מנחות דף כ"ה):

ה. כסף משנה וכן קומץ שיצא לחוץ או לן וכו' אבל אם נטמא הקומץ והקטירו וכו'. משנה בפ"ג דמנחות (דף כ"ה) נטמא הקומץ והקריבו הציץ מרצה יצא והקריבו אין הציץ מרצה: יצאו השירים וכו'. בתוספתא פ"ד דמנחות נטמאו השירים והקטיר את הקומץ בשתיקה הכל מודים שאין מועלין בהם. ואיכא למידק שזה סותר מ"ש בפ"ב ואם נפסלו השירים או חסרו ואח"כ הקטיר הקומץ הואיל והקטרה זו אינה מתרת השירים באכילה הרי הדבר ספק אם יצאו ידי מעילה וצ"ע: כתב הר"י קורקוס ז"ל יש לדקדק במ"ש רבינו יצאו השירים או נטמאו ואח"כ הקטיר הקומץ אע"פ שהם אסורים באכילה אין מועלין וכו' ומ"ש מיצא הבשר שנתבאר בסמוך שמועלין בו והרי בשר ושירים דין אחד להם שאם נטמא או יצא לא יזרק ואם זרק הורצה וכמ"ש פ"א מפסולי המוקדשין וכן דין השירים בפ"א וכיון דגבי שירים חשיב קרב כמצותו כיון שבדיעבד הורצה ה"ה גם לבשר. לכך נראה דהכא נטמא מקצתו מיירי רבינו שדינו [להקטיר] הקומץ לכתחלה כיון שנשאר במקומו וכמ"ש גבי בשר וגבי קומץ וכבר נתבאר בראש הפרק כן גבי בשר והוא מ"ש כאן גבי קומץ וזהו שקראו קרב הקומץ כמצותו כי דינו להקטירו לכתחלה וז"ש אע"פ שאסור באכילה דמשמע שזה הוא החידוש ותו לא וסמך על מה שביאר גבי בשר גם על מ"ש שהרי קרב הקומץ כמצותו וזה אינו אלא בנשתייר עכ"ל:

הַטָּמֵא וְאִינוּ מְרַצָּה לֹא עַל הַלֵּן וְלֹא עַל הַיּוֹצֵא. יֵצֵאוּ
הַשְּׂרִירִים אוֹ נְטֻמָּאוּ וְאַחַר כֵּן הַקְּטִיר הַקֶּמֶץ אַף עַל פִּי
שֶׁהֵן אֲסוּרִין בְּאַכִּילָה אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן שְׁהָרִי קָרַב הַקֶּמֶץ
כְּמִצּוֹתוֹ:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' איפורי מזבח פ"ג ה"א

אֵין הַמוּמִין פּוֹסְלִין בְּעוֹף י וְכֵן אֶחָד הַזָּכָר וְאֶחָד הַנְּקֵבָה
בְּעוֹף שְׁלֹא נֶאֱמַר 'תָּמִים זָכָר' אֲלֹא בְּבַהֲמָה בְּלֶבֶד. בַּמָּה
דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּמוּמִין קְטָנִים. אֲבָל עוֹף שִׁיבֵשׁ גִּפוֹ אוֹ
נִסְמִית עֵינוֹ אוֹ נִקְטְעָה רִגְלוֹ אֲסוּר לְגַבִּי הַמְּזַבֵּחַ שְׁאֵין
מְקַרְיבִין חֶסֶד כָּלָל. וְכֵן אִם נוֹלַד בּוֹ אַחַת מִן הַטְּרֵפוֹת
שְׁאוּסְרִין אוֹתָהּ בְּאַכִּילָה הָרִי זֶה נִפְסָל לְקַרְבָּן:

ו. כסף משנה: אין המומין פוסלין בעוף וכו'. בריש פרק ב' דתמורה (דף י"ד) ופ"ג
דמנחות (דף כ"ה) תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות. ומ"ש בד"א במומים
קטנים אבל עוף שיבש גפו או נקטעה ידו או נסמית עינו או נקטעה רגלו אסור לגבי המזבח וכו'.
משנה בפרק חטאת העוף (דף ס"ח) ובת"כ תמים זכר בבקר תמות וזכרות בבהמה ואין
תמות וזכרות בעוף יכול שיבש גפו ונסמית עינו ושינקטעה רגלו תלמוד לומר מן העוף
ולא כל העוף. ומ"ש וכן אם נולד בו אחת מהטריפות וכו'. נתבאר בפרק שקודם זה דטעמא
משום הקריבהו נא לפחתך וההוא טעמא שייך גם בעוף:

דף כה:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הל"ד

כָּל הַזְבָּחִים שֶׁל יָחִיד. ז' בֵּין שְׁנַטְמָא בְּשָׂר וְהַחֲלָב קָיָם בֵּין שְׁנַטְמָא חֲלָב וְהַבְּשָׂר קָיָם. זֹרֵק אֶת הַדָּם. נִטְמָאוּ שְׁנֵיהֶן לֹא יִזְרָק. וְאִם יִזְרָק הָרִצָּה. שֶׁהֲצִיץ מִרִצָּה עַל הַטְּמָאָה. וְכֵן אֵימורִין אוֹ אֵיבָרֵי עוֹלָה שְׁנַטְמָאוּ וְהִקְטִירָן הֲצִיץ מִרִצָּה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְכָל קִרְבָּנוֹת הַצְּבוֹר שְׁנַטְמָא הַבְּשָׂר וְהַחֲלָב כְּלוּ הֵרִי זֶה זֹרֵק אֶת הַדָּם:

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד ה"ז

וְכֵן הֲצִיץ מִרִצָּה עַל טְמֵאת דְּבָרִים הַקְּרִבִּין ח' שְׁנֵאמַר 'וְהָיָה עַל מִצַּח אֶהְרֹן וְנִשָּׂא אֶהְרֹן אֶת עֹזֶן הַקֹּדֶשִׁים'. אָבֵל

ז. כסף משנה: כל הזבחים של יחיד וכו'. בפרק כיצד צולין (דף ע"ז) אהא דתנן חמשה דברים באים בטומאה ואינם נאכלים בטומאה העומר ושתי הלחם וכו' אמרינן נימא מתני' דלא כר' יהושע דתניא (ועשית עולותיך הבשר והדם) רבי יהושע אומר אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם. ופירש"י אם אין בשר ראוי כגון שנטמא או שאבד אין הדם נזרק וכיון דאמר רבי יהושע בעינן תרתי וציץ אאכילות לא מרצה היכי אתי בטומאה ואסיקנא (דף ע"ח) מתניתין כר"י ול"ק כאן ביחיד כאן בצבור. ופירש"י ביחיד לכתחלה פסולה ואם זרק הורצה ומתני' בצבור באין לכתחלה דטומאת צבור דחוויה היא. ומה שכתב וכן אימורים או איברי עולה שנטמאו והקטירן הציץ מרצה כמו שביארנו. בפרק רביעי מהלכות ביאת המקדש: ומה שכתב וכל קרבנות הצבור שנטמא הבשר והחלב כולו הרי זה זורק את הדם. נתבאר בסמוך דטומאה דחוויה היא בצבור:

ח. כסף משנה: וכן הציץ מרצה על טומאת דברים הקרבין וכו' אבל אינו מרצה על טומאת הנאכלים. בפ' כיצד צולין (דף ע"ז) אמרי' דליכא תנא דשמעת ליה מרצה על אכילות אלא ר"א ופירש"י על אכילות על טומאה שנגעה בבשר ובשירי מנחה הנאכלים אלא על טומאת הדם וקמצים ואימורים. ומה שכתב ולא על טומאת האדם שנטמא בטומאה ידועה. משנה שם (דף פ'): שהציץ מרצה על טומאת הדם ואינו מרצה על טומאת הגוף נטמא טומאת התהום הציץ מרצה. ומ"ש אלא א"כ היתה הטומאה הדחוויה בצבור שהציץ מרצה

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אִינוּ מְרַצָּה עַל טְמֵאת הַנְּאֻכָּלִין. וְלֹא עַל טְמֵאת הָאָדָם
שֶׁנִּטְמָא בְּטְמֵאָה יְדוּעָה. אֲלֵא אִם כֵּן הִיְתָה הַטְּמֵאָה
הַדְּחוּיָה בְּצַבּוּר שֶׁהֶצִּיץ מְרַצָּה עָלֶיהָ:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' תרומות פ"ה ה"ז

אֵין תּוֹרְמִין ^ט מִן הַטְּהוֹר עַל הַטְּמֵא וְאִם תָּרַם תְּרוּמָתוֹ
תְּרוּמָה. וְהִלְכָה לְמִשֶׁה מְסִינֵי שֶׁעֲגוּל שֶׁל דְּבִלָּה שֶׁנִּטְמָא
מִקְצָתוֹ תּוֹרְמִין לְכַתְּחֻלָּה מִן הַטְּהוֹר שָׁבוּ עַל הַטְּמֵא שָׁבוּ.
וְלֹא הָעֲגוּל בְּלִבָּד שֶׁהוּא גּוֹף אֶחָד אֲלֵא אֶפְלוּ אֲגָדָה שֶׁל
יָרֵק אֶפְלוּ עֲרֻמוֹת שֶׁל חֲטִים שֶׁנִּטְמָא מִקְצָתָהּ תּוֹרְמִין
מִן הַטְּהוֹר שָׁבָה עַל הַטְּמֵא שָׁבָה. אֲבָל אִם הָיוּ שְׁנֵי
עֲגוּלִים אוֹ שְׁתֵּי אֲגָדוֹת אוֹ שְׁתֵּי עֲרֻמוֹת אַחַת טְמֵאָה
וְאַחַת טְהוֹרָה בְּצָדָה לֹא יִתְרַם מִן הַטְּהוֹר עַל הַטְּמֵא
לְכַתְּחֻלָּה. וְתּוֹרְמִין תְּרוּמָת מַעֲשֵׂר מִן הַטְּהוֹר עַל הַטְּמֵא
לְכַתְּחֻלָּה שֶׁנֶּאֱמַר 'אֵת מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ' טַל מִן הַמִּקְדָּשׁ
שָׁבוּ:

עליה. משנה שם (דף ע"ט) נטמא הקהל או רובו או שהיו כהנים טמאים והקהל טהורים
יעשנו בטומאה:

ט. כסף משנה (ו-ז) מאימתי תורמין את הגת וכו'. תוספתא פרק שני דתרומות: מאימתי
תורמין את הזיתים משיטענו. שם בירושלמי ובתוספתא ופירוש משיטענו הקורה עליהם:
אין תורמין מן הטהור על הטמא וכו' עד לא יתרום מן הטהור על הטמא לכתחלה. משנה רפ"ב
דתרומות (משנה א): ומש"כ והלכה למשה מסיני. שם באמת אמרו העיגול [של דבילה]
שנטמא מקצתו תורם מן הטהור שיש בו על הטמא שיש בו ואמרינן כל מקום שאמרו
באמת אמרו הל"מ. ומה שכתב ותורמין ת"מ וכו'. ירושלמי שם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוררים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד ה"ז

עין לעיל עין משפט א

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הט"ז

אִינוֹ חַיֵּב כְּרֵת יַעַל קֹדֶשׁ שֵׁשׁ לוֹ מִתִּירִין עַד שֵׁאֲכַל
 מִמֶּנּוּ אַחַר שֶׁקָּרְבוּ מִתִּירָיו. אֲבָל אִם אָכַל אֶת הַבֶּשֶׂר קֹדֶם
 זְרִיקַת הַדָּם אִינוֹ לוֹקֵה מִשּׁוֹם טָמֵא שֶׁאֲכַל אֶת הַקֹּדֶשׁ.
 זֶה הַכֹּל כֹּל שֵׁשׁ לוֹ מִתִּירִין אֵין חַיֵּבִין עָלָיו מִשּׁוֹם פְּגוּל
 אוֹ מִשּׁוֹם נוֹתֵר אוֹ מִשּׁוֹם טָמֵא עַד שֶׁיִּקָּרְבוּ מִתִּירָיו
 כְּהִלְכָתָן. וְכֹל שֶׁאֵין לוֹ מִתִּירִין כִּיּוֹן שֶׁקֹּדֶשׁ בְּכֹלֵי חַיֵּבִין
 עָלָיו מִשּׁוֹם טָמְאָה. אֲפֹלוּ נִטְמָא הַבֶּשֶׂר קֹדֶם שֶׁיִּטְמָא
 הָאוֹכֵל הוּאֵיל וְקָרְבוּ הַמִּתִּירִין וְאַחַר כֵּן אֲכַל חַיֵּב כְּרֵת.
 וְכֵן אִם אֲכַל מִבֶּשֶׂר חֲטָאוֹת הַנְּשַׂרְפוֹת וְהוּא טָמֵא אַחַר
 שֶׁנִּזְרַק דָּמָם הֵרִי זֶה חַיֵּב כְּרֵת:

י. כסף משנה: אינו חייב כרת וכו'. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומ"ש אבל אם אכל את
 הבשר קודם זריקת הדם אינו לוקה וכו'. בפרק כל הפסולים (דף ל"ג): פלוגתא דר"י ור"ל
 ופסק כר"י. ומ"ש זה הכלל כל שיש לו מתירים אין חייבין עליו וכו' עד חייבים עליו משום
 טומאה. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומ"ש אפי' נטמא הבשר קודם שיטמא האוכל וכו'.
 בפרק השוחט ומעלה (דף ק"ח) פלוגתא דר"י הגלילי ורבנן ופסק כרבנן. ומ"ש וכן אם אכל
 מבשר חטאות הנשרפות והוא טמא וכו'. משנה פ"ב דמעילה (דף ט') פרים [הנשרפים]
 ושעירים הנשרפים מועלים בהם משהוקדשו וכו' הוזה דמן חייבין עליהן משום פגול נותר
 וטמא ומייתי לה בפ' כל הפסולים (דף ל"ה):